

iznosu od 2.344.388,43 kn, kojim je obuhvaćeno i 1.830.000,00 kn koje mu je uplatio tuženik, a da su ta sredstva utrošena na software i računalnu opremu – 92.620,16 kn, na uredsku opremu i pokućstvo – 223.526,80 kn, na putnička vozila – 191.689,99 kn, na promidžbu i sponzorstvo – 469.920,95 kn, s, na odjeću i obuću – 14.477,00 kn, na troškove osoblja, plaće i PDV – 389.842,08 kn, na zakup poslovnog prostora – 181.634,36 kn, na troškove reprezentacije – 110.329,25 kn, na premije osiguranja – 16.023,25 kn, na bankovne usluge i troškove platnog prometa – 10.352,18 kn, na intelektualne usluge – 91.678,32 kn, na troškove obrazovanja i izobrazbe zaposlenika – 42.000,00 kn, na troškove za službena putovanja – 3.892,60 kn, da je na blagajni kao materijalni trošak isplaćen iznos od 75.000,00 kn, na bankomatu iznos od 56.000,00 kn, da su dani kratkoročni zajmovi u iznosu od 100.000,00 kn, plaćeni troškovi Visa electron karticom u iznosu od 49.374,08 kn, dok za 226.027,41 kn nije mogla utvrditi na što je utrošeno, bez uvida u dodatnu izvornu dokumentaciju.

Vještakinja je napomenula da vještak ekonomske struke ne poznaje stvarne tehnološke potrebe predmetnog EMC projekta tako da ne može ulaziti u pitanje opravdanosti potrošnje sredstava koje je tuženik uplatio tužitelju.

U dopunskom nalazu i mišljenju od 29. srpnja 2016. vještakinja je navela da su sredstva u iznosu 226.027,41 kn iskorištena za: uplatu trgovačkom društvu Dva dva jedan d.o.o. i to 50.000,00 kn radi podmirenja računa, a kako je navedeno društvo registrirano za proizvodnju ostale odjeće i pribora za odjeću, za istraživanje tržišta i ispitivanje javnog mnijenja, savjetovanje u vezi s poslovanjem i upravljanjem te za promidžbe (reklamu i propagandu), pretpostavlja da je taj račun odnosio na te usluge, dok je navedeno društvo naplatilo ukupan iznos od 50.459,98 kn temeljem zadužnice OV-6865/08; za uplatu trgovačkom društvu Padovan d.o.o. u ukupnom iznosu od 18.602,3 kn, a kako je navedeno društvo registrirano za trgovinu na malo u nespecijaliziranim prodavaonicama i bavi se prodajom stolova i stolica te namještaja, pretpostavlja da su tim iznosom plaćene usluge takve vrste; za uplatu trgovačkom društvu Techplus d.o.o. u ukupnom iznosu od 49.218,00 kn, a kako je osnovna djelatnost tog društva računalno programiranje i ulaganje u informacijsku tehnologiju, pretpostavlja da su navedena sredstva utrošena za nabavku i implementaciju hardware-a i software-a; uplatu društvu Cornus d.o.o. u iznosu od 10.610,00 kn, čija je osnovna djelatnost trgovina na malo u nespecijaliziranim prodavaonicama pretežno hranom, pićem i duhanskim proizvodima, te uplatu u iznosu od 4.000,00 kn s opisom plaćanja "Pomoć za Luka Rada PBZ", dok za preostalih 43.137,11 kn vještakinja nije mogla utvrditi u koju svrhu su utrošena.

Vještakinja je napomenula da pribavljanjem izvornika određenih isprava, koji se nalaze u spisu Općinskog kaznenog suda u Zagrebu, poslovni broj KO-1635/15, njezin nalaz i mišljenje ne bi bili bitno drugačiji, samo što bi se mogla utvrditi svrha isplate iznosa od 43.137,11 kn, međutim, i dalje je tvrdila da ne može ocjenjivati opravdanost niti jednog od utvrđenih troškova, jer vještak ekonomske struke ne poznaje tehnološke potrebe konkretnog projekta.

Stranke nisu imale prigovora na nalaz i mišljenje vještakinje za financije Ljiljane Bušić.

Sud je prihvatio nalaz i mišljenje navedene vještakinje, jer su isti logični, razumljivi i objektivno provjerljivi te predstavljaju rezultat stručnog znanja i iskustva vještakinje Ljiljane Bušić.

Stoga je sud zaključio da se ne može utvrditi je li tužitelj sredstva koja mu je tuženik uplatio za realizaciju EMC projekta koristio nenamjenski pa se ne može osnovano tvrditi niti da je tužitelj povrijedio ugovornu odredbu čl. 3. t. 2. Ugovora o poslovnoj suradnji, što znači da iz tog razloga tuženik nije mogao jednostrano raskinuti predmetni ugovor.

Međutim, sud je utvrdio da je tužitelj povrijedio ugovornu odredbu čl. 3. t. 1. i 4. Ugovora o poslovnoj suradnji, budući da nije realizirao projekt do 15. listopada 2009., što je podrazumijevalo puštanje EMC kartica u optjecaj, dakle, omogućavanje korištenja EMC kartica na za to predviđenim lokacijama, u svrhu čega je prethodno trebao pronaći lokacije na kojima će se iste koristiti, dakle, sklopiti ugovore s partnerima, trgovačkim društvima, pružateljima usluga i/ili prodavateljima robe, koji su pristali da se na njihovim prodajnim mjestima koriste EMC kartice i time skupljaju bodovi koji će omogućavati korisnicima EMC kartica ostvarivanje popusta i drugih pogodnosti na njihove usluge/proizvode te osigurati faktično korištenje i funkcioniranje sustava EMC kartica, što je podrazumijevalo nabavku informatičko računalne opreme., niti je unutar jedne godine od početka projekta, do 15. listopada 2010., pronašao oko 3000 pravnih osoba korisnika EMC kartice.

Tuženik je prvi puta pozvao tužitelja na ispunjenje ugovornih obveza, konkretno onih iz odredbe čl. 3. t. 3. i 4. Ugovora o poslovnoj suradnji (osiguranje određenog broja korisnika EMC kartice kod tuženika) dopisom od 7. rujna 2009., kojeg je tužitelj primio 9. rujna 2009. (list 41. – 42. spisa), dakle, nešto više od mjesec dana prije isteka roka za realizaciju EMC projekta.

Tek nakon tog dopisa tužitelj je reagirao dopisom od 7. listopada 2009., kojeg je poslao tuženiku putem faksa, na pozornost Marije Jerić, tadašnje Direktorice marketinga kod tuženika, u kojem navodi da mu je potreban predračun za policu osiguranja od nezgode za fizičke osobe uz godišnju premiju od 5,00 kn za tablicu invaliditeta Classic (20 korisnika) i policu osiguranja od požara za pravnu osobu (8 korisnika) s godišnjom premijom od 150,00 kn.

Dakle, tužitelj je, navodno, tjedan dana prije isteka roka za realizaciju EMC projekta pronašao 20 korisnika fizičkih osoba i 8 korisnika pravnih osoba.

U svom iskazu zastupnik po zakonu tužitelja Nikša Sršen naveo je da je oko 1000 korisnika potpisalo pristupnice za EMC kartice, što je potvrdio i zastupnik po zakonu tužitelja Toni Škulić, dok je svjedok Zdravko Zrinušić, koji je bio član uprave tuženika u razdoblju od ožujka 2010. do 30. kolovoza 2012., izjavio da je tuženiku predano između 10 i 20 popunjenih pristupnica.

Tužitelj je sudu dostavio isključivo dvije pristupnice, jednu koju je potpisao Janko Tomislav Vujnović i drugu koju je potpisao Martin Butigan, a nije dostavio niti jednu pristupnicu za korisnike pravne osobe, iako ih je do 15. listopada 2010. trebao prikupiti oko 3000.

Nadalje, tužitelj je sudu dostavio sedam ugovora o poslovnoj suradnji s poslovnim subjektima na čijim su se prodajnim mjestima trebale koristiti potrošačke EMC kartice i na taj način skupljati bodovi koji bi korisnicima EMC kartica omogućavali da iste zamijene za popust ili neke druge pogodnosti prilikom kupnje robe ili korištenja usluga kod bilo kojeg od tih poslovnih subjekata.

Radi se o ugovorima koji su sklapani u razdoblju od 22. prosinca 2008. do 30. travnja 2009. s Vjekoslavom Vlašićem, vlasnikom ugostiteljskog obrta Gajeta, ZOO City d.o.o., Iskon Internet d.d., Tomislavom Noršićem, vlasnikom obrta za proizvodnju i preradu mesa, trgovinu i ugostiteljstvo Karlo-Tomislav, Visokom poslovnom školom Libertas, Fabula de forma d.o.o. i Centrom za građevinarstvo d.o.o.

Činjenica da je tužitelj pregovarao s velikim trgovačkim društvima koji posluju na nacionalnoj razini, poput Konzum d.d., Ina d.d. i Croatia Airlines d.d., nije od značaja, s obzirom da je očito da tužitelj iste nije uspio uključiti u projekt, već je do isteka roka za realizaciju projekta, 15. listopada 2009., uspio uključiti samo jednog relativno nacionalnog prisutnog poslovnog subjekta, Iskon Internet d.d.

Nadalje, tužitelj smatra da je dostavljanjem ponude društva Bull d.o.o. za cijenu isporuke i implementacije POS okruženja na prodajnim mjestima dokazao da je u tehničkom smislu sve bilo spremno za funkcioniranje sustava EMC kartica, međutim, to nije bilo tako.

Ponuda društva Bull d.o.o. na koju se poziva tužitelj, a koja se odnosi na EFT POS terminal I5100, GPRS modul, antenu, terminalsku aplikaciju za Ingenico I5100, TMS, EFT-POS Gateway, prilagodbu terminalske aplikacije prema funkcionalnoj specifikaciji korisnika i instalaciju prvih 300 komada na području Zagreba, glasi na iznos od 153.750,00 EUR u kunsnoj protuvrijednosti prema prodajnom tečaju Zagrebačke banke d.d., dakle, na iznos od preko 1.100.000,00 kn.

Iz nalaza i mišljenja financijskog vještaka proizlazi da je tužitelj potrošio na software i računalnu opremu ukupno 141.838,16 kn (92.620,16 kn + 49.218,00 kn), a ako se tomu pribroji i 43.137,11 kn za koje se nije mogla utvrditi svrha potrošnje, proizlazi da tužitelj nije potrošio više od 184.975,27 kn na informatičko računalnu opremu, što znači da nije kupio i instalirao opremu koja je bila potrebna za stavljanje EMC kartica u optjecaj, s obzirom da samo ponuda društva Bull d.o.o., na koju se poziva tužitelj, iznosi šest puta više od iznosa kojeg je tužitelj mogao potrošiti u tu svrhu.

Osim toga, tužitelj nije ničime dokazao da je prihvatio ponudu društva Bull d.o.o. i navedeni iznos platio tom društvu, a niti da je opremu, koja se u toj ponudi, navodi instalirao.

Valja ponovno istaknuti da je sam tužitelj u Investicijskom programu nabavke informatičko računalne opreme u 2009. naveo da će navedena investicija ukupno iznositi 15.000.000,00 kn, pojasnio da je potrebna instalacija POS terminala na prodajnim mjestima ugovornih poslovnih partnera u količini od 3000 komada, da se svaka transakcija bilježi na tim POS terminalima i na centralnom računalu tužitelja, a da ta evidencija služi za automatsko bilježenje transakcija i po partneru predefiniрано odobravanje akumulacija za krajnjeg korisnika koji je transakciju učinio, da u strukturi nabavke komponenti informatičko računalnog sustava nabavka 3500 POS terminala iznosi 8.662.500,00 kn, nabavka dva centralna računala iznosi 3.200.000,00 kn te nabavka perifernih računala i opreme iznosi 137.500,00 kn, dakle, da ta investicija u toj fazi košta 12.000.000,00 kn, pri čemu je odobrenje i doznaka investicije planirana u ožujku 2009., nabavka i instalacija informatičko računalne opreme u lipnju 2009., početak rada informatičko računalnog sustava u rujnu 2009., a probni ispitni rad u srpnju i kolovozu 2009.

Kako je i sam tužitelj u Investicijskom programu nabavke naveo da čitav sustav ne može funkcionirati bez barem jednog centralnog računala na kojem će se bilježiti svaka

transakcija koja je učinjena na svakom od POS terminala, a da samo jedno to računalo košta 1.600.000,00 kn, to je evidentno da iznos od 184.975,27 kn kojeg je tužitelj maksimalno utrošio na software i računalnu opremu do 15. listopada 2009., kada je trebao realizirati projekt, ne pokriva početne nužne troškove nabavke i instalacije informatičko računalne opreme.

Svjedoci koji su iskazivali o instalaciji POS uređaja su Željko Serdar, Marin Palada i Krešimir Vrkljan.

Željko Serdar bio je direktor Sektora motornih vozila kod tuženika, u razdoblju od 2005. do 1. srpnja 2009. i izjavio je da je on organizirao radnu skupinu, koja se je sastojala od informatičara, šefice računovodstva i šefa odjela osiguranja od automobilske odgovornosti, kako bi se putem informatičkih aplikacija tuženika mogla financijski i podatkovno pratiti realizacija EMC projekta odnosno suradnja tuženika s korisnicima EMC kartice, da se je trebalo pristupiti testiranju projekta na području Filijale Zagreb za što je bilo potrebno kupiti i instalirati POS uređaje, da ne zna da li je tužitelj te uređaje kupio, ali da nije od tuženika tražio da se isti instaliraju. Nakon testiranja projekta na području Zagreba, uprava tuženika je trebala biti obaviještena o rezultatima.

Marin Palada bio je u vrijeme sklapanja Ugovora o poslovnoj suradnji i pregovaranja o raskidu istog ili nastavku suradnje direktor Sektora za korporativne financije kod tuženika i izjavio je da se na zahtjev uprave tuženika u ožujku 2010. upoznao s EMC projektom, da je napravio analizu troškova i koristi od predmetnog EMC projekta i tom prilikom utvrdio da je tužitelj oko 600.000,00 kn, od sredstava koje mu je uplatio tuženik, potrošio na marketing, što je po njegovom mišljenju bilo previše, a ostatak uplaćenih sredstava da je potrošeno na poslovanje tužitelja, a da nije kupljena nikakva oprema za informatičku podršku niti POS uređaji, što da mu je priznao sam zastupnik po zakonu tužitelja, Nikša Sršen. Nije mu bilo jasno zašto nije najprije napravljen pilot projekt. S obzirom da je prema Ugovoru o poslovnoj suradnji EMC projekt već tada trebao biti realiziran, da je tuženik isplatio tužitelju ugovorenih 1.500.000,00 kn (uvećano za PDV), a da je tužitelj od njega tražio još 3.500.000,00 kn, to da je on predložio upravi tuženika da prestane financirati EMC projekt.

Krešimir Vrkljan bio je zaposlen u tuženikovom Sektoru za motorna vozila i prema njegovoj izjavi zadužen za implementaciju EMC projekta kod tuženika. Naveo je da je njegov posao bio analizirati što je izvršeno u pogledu implementacije projekta kod tuženika, da su se rješavali problemi operativne prirode i da se je došlo gotovo do kraja kada je sve zapelo na POS uređajima, s obzirom da su prema njegovoj tvrdnji oni bili znatnije vrijednosti, a tužitelj je trebao opskrbiti sva prodajna mjesta tuženika s tim uređajima, kojih je bilo preko sto, kako bi se kroz iste mogle provlačiti EMC kartice, ali da tužitelj to nije učinio.

Preostali saslušani svjedoci, Zdravko Zrinušić, Damir Mihanović, Jovan Brajović, Hrvoje Vojković, Goran Radić, Ivan Borić, Doroteja Leder i Marija Jerić, nisu imali nikakvih saznanja o nabavci i instalaciji POS terminala i popratne opreme.

S obzirom da tužitelj nije nabavio i instalirao potrebnu informatičko računalnu opremu, nije postojala mogućnost da EMC kartice krenu u optjecaj, dakle, da se realizira EMC projekt, slijedom čega je tužitelj povrijedio odredbu čl. 3. t. 1. Ugovora o poslovnoj suradnji.

S druge strane, s pravom tužitelj navodi da nije mogao ispuniti svoju obvezu iz čl. 3. t. 3. i 4. Ugovora o poslovnoj suradnji i osigurati fizičke osobe korisnike EMC kartice od požara, jer mu tuženik nije dostavio adekvatne podatke za uplatu premije osiguranja, a sam Ugovor o poslovnoj suradnji ne sadrži u tom pogledu dostatne podatke.

Naime, premija osiguranja plaća se u trenutku ili nakon sklapanja ugovora o osiguranju, a Ugovor o poslovnoj suradnji ne sadrži elemente temeljem kojih bi se moglo zaključiti da isti istodobno predstavlja i ugovor o osiguranju, što znači da je tužitelj kao ugovaratelj osiguranja trebao naknadno s tuženikom kao osigurateljem sklopiti bilo pojedinačne ugovore bilo kolektivni ugovor o osiguranju svih korisnika EMC kartice koji su fizičke osobe i to od posljedica nesretnog slučaja te ugovor o osiguranju imovine svih korisnika koji su pravne osobe od posljedica požara.

Sukladno odredbi čl. 89. st. 1. Zakona o osiguranju društvo za osiguranje dužno je prije sklapanja ugovora o osiguranju pisano, putem pošte ili elektroničke pošte, obavijestiti ugovaratelja osiguranja o sljedećim podacima: tvrtki, pravno-organizacijskom obliku, sjedištu i nazivu društva za osiguranje i tvrtki, sjedištu i osnivaču podružnice koja sklapa ugovor; općim uvjetima osiguranja te pravu koje vrijedi za ugovor o osiguranju; vremenu trajanja ugovora o osiguranju; pravilima i uvjetima za odstupanje od ugovora; visini premije osiguranja, načinu plaćanja premije osiguranja, visini doprinosa, poreza i drugih troškova koji se zaračunavaju pored premije osiguranja i ukupnom iznosu plaćanja; roku na koji ugovor obvezuje ponuditelja; pravu na opoziv ponude za sklapanje ugovora za osiguranje te o pravu na odustanak od sklopljenog ugovora o osiguranju; načinu rješavanja sporova ugovornih strana i nadzornom tijelu koje je nadležno za nadzor nad društvom za osiguranje.

Nesporno je da je tuženik informirao tužitelja isključivo o iznosu godišnje premije osiguranja po osiguraniku, dok mu ostale podatke nije dao, a niti je sklopio s tužiteljem odgovarajuće ugovore o osiguranju.

Štoviše svjedokinja Marija Jerić, koja je bila zaposlena kod tuženika na mjestu direktora marketinga i na koju je naslovljena tužiteljeva faks poruka od 7. listopada 2009., u kojoj je zatraženo od tuženika da mu izda predračun za premije osiguranja, izjavila je da nije imala na temelju čega tuženiku izdati predračun, jer tuženikova ustrojstvena jedinica, Filijala Zagreb, nije napravila paket osiguranja od nezgode i požara.

Dakle, očigledno je da bez dodatnog angažmana tuženika tužitelj nije mogao ispuniti svoju ugovornu obvezu koja se je sastojala u sklapanju ugovora o osiguranju s tuženikom za određeni broj korisnika fizičkih i pravnih osoba i plaćanju premije osiguranja za te osiguranike.

Međutim, korisnici EMC kartice, potencijalni osiguranici tuženika, nisu niti mogli postojati ako nisu postojali tehnički uvjeti za korištenje (provlačenje) EMC kartica na prodajnim mjestima tuženika i ostalih poslovnih subjekata s kojima je tužitelj sklopio ugovore o poslovnoj suradnji, a prethodno je utvrđeno da ti uvjeti nisu postojali i to krivnjom tužitelja.

Očigledno je da su tužitelju trebala dodatna financijska sredstva kako bi realizirao EMC projekt, a tuženik se nije obvezao ista mu uplatiti.

Naime, sam zastupnik po zakonu tužitelja Nikša Sršen tvrdi da je od tuženika tražio uplatu daljnjih 1.500.000,00 kn uvećano za PDV, koji su mu bili potrebni za realizaciju projekta, a kada mu je rečeno da tuženik više ne želi financirati EMC projekt bez nekog osiguranja, da je pregovarao s tuženikom o tome da tuženik dade tužitelju zajam u iznosu od 1.600.000,00 EUR, s time da je za osiguranje tražbine tuženika nudio u zalog nekretnine u vrijednosti od 4.000.000,00 EUR.

Tužitelj tvrdi da mu je Damir Mihanović usmeno obećao da će mu tuženik uplatiti ukupno 3.000.000,00 kn uvećano za PDV.

Damir Mihanović bio je član uprave tuženika od 1. siječnja 2006. do 20. veljače 2010. te je on, uz Hrvoja Vojkovića, koji je do ožujka 2010. obnašao funkciju predsjednika uprave tuženika, potpisao Ugovor o poslovnoj suradnji u ime tuženika. Isti u svom iskazu nije naveo da bi Nikšu Sršenu davao bilo kakva usmena obećanja u pogledu daljnjeg financiranja EMC projekta, a niti su eventualna usmena obećanja jednog člana uprave tuženika mogla obvezati tuženika na isplatu nekog iznosa.

Naime, tuženika u to vrijeme niti jedan član uprave nije mogao zastupati samostalno, već isključivo s još jednim članom uprave, što u svom iskazu navodi i svjedok Hrvoje Vojković, a u Ugovoru o poslovnoj suradnji izričito je navedeno da taj ugovor sadrži potpuni dogovor ugovornih strana te da su ugovorne strane suglasne da su sve eventualne dopune i/ili izmjene tog ugovora pravno valjane isključivo u pisanom obliku potpisane i ovjerene na isti način kao i taj ugovor, dok su bilo kakvi usmeni dogovori o dopunama i/ili izmjenama tog ugovora nevaljani i bez pravnog učinka među ugovornim stranama (čl. 8. Ugovora o poslovnoj suradnji).

Ugovorne strane mogu se sporazumjeti da poseban oblik bude pretpostavka nastanka i valjanosti njihova ugovora (čl. 289. st. 1. ZOO-a).

Ugovor koji nije sklopljen u ugovorenom obliku nema pravni učinak ako su strane valjanost ugovora uvjetovale posebnim oblikom (čl. 290. st. 2. ZOO-a).

Ako je ugovor sklopljen u posebnom obliku, bilo na temelju zakona, bilo voljom ugovornih strana, vrijedi samo ono što je u tom obliku izraženo (čl. 291. st. 1. ZOO-a).

Međutim, biti će valjane istodobne usmene pogodbe o sporednim točkama o kojima u ugovoru propisanog oblika nije ništa rečeno ako nisu u opreci s njegovim sadržajem ili ako nisu protivne cilju zbog kojega je oblik propisan te istodobne usmene pogodbe kojima se smanjuju ili olakšavaju obveze jedne ili obje strane ako je poseban oblik propisan samo u interesu ugovornih strana.

S obzirom da eventualna usmena pogodba da će tuženik financirati tužiteljev EMC projekt u iznosu većem nego što je u Ugovoru o poslovnoj suradnji stipulirano, niti je sporedna točka o kojoj u pisanom Ugovoru o poslovnoj suradnji nije ništa rečeno, niti se njome olakšava obveza tuženika, upravo suprotno, to sve i da je takva istodobna usmena pogodba postojala, ista nije valjana pa ne može niti obvezivati tuženika na plaćanje daljnjih novčanih iznosa, pored onih koji su stipulirani u Ugovoru o poslovnoj suradnji.

Dakle, utvrđeno je da tužitelj do 15. listopada 2009. nije uspio realizirati EMC projekt, da činjenica da je tuženik, uz poticaj Vlade Republike Hrvatske, i nakon tog datuma

razmatrao mogućnost nastavka poslovne suradnje ne ukazuje na suprotno, s obzirom da je logično da je tuženik htio vratiti uložena sredstva, slijedom čega je čak razmatrao mogućnost da on financira tužitelja davanjem zajma, ali je u konačnici od toga odustao, jer je EMC projekt ocijenio neisplativim (o tome su svjedočili svjedoci Zdravko Zrinušić i Marin Palada, dok svjedoci Jovan Brajović, Goran Radić, Ivan Borić i Doroteja Leder nisu imali dodatnih relevantnih saznanja pored onih do kojih je sud već došao saslušanjem ostalih svjedoka i čitanjem isprava) i zahtijevao od tuženika, dopisom od 3. prosinca 2010., da mu vrati uložena sredstva, uz obrazloženje da nije realizirao EMC projekt do 15. listopada 2009. te se pozvao na odredbu čl. 3. t. 11. Ugovora o poslovnoj suradnji.

S obzirom da tužitelj nije vratio tuženiku uplaćena mu sredstva, tuženikov odvjetnik, Šime Savić, poslao je tužitelju dopis od 28. listopada 2011., kojeg je tužitelj primio 2. studenog 2011., a kojim poziva tužitelja da ispunji sve svoje ugovorne obveze najkasnije do 15. studenog 2011. u protivno da se predmetni ugovor o poslovnoj suradnji ima smatrati u cijelosti raskinutim te u tom slučaju poziva tužitelja da mu vrati uplaćenih 1.830.000,00 kn s zateznim kamatama.

S obzirom da tužitelj nije ispunio svoje ugovorne obveze (realizacije EMC projekta) niti u naknadno ostavljenom roku, Ugovor o poslovnoj suradnji jednostrano je raskinut krivnjom tužitelja s danom 16. studeni 2011., sve sukladno odredbi čl. 362. u vezi čl. 361. st. 1. ZOO-a.

Raskidom ugovora obje su strane oslobođene svojih obveza, osim obveze na naknadu štete, s time da ako je jedna strana ispunila ugovor potpuno ili djelomično, ima pravo na povrat onoga što je dala (čl. 368. st. 1. i 2. ZOO-a).

Pravo na naknadu štete ima ugovorna strana koja jednostrano raskida ugovor krivnjom druge ugovorne strane, dakle, u konkretnoj situaciji pravo na naknadu štete imao bi tuženik koji je Raskinuo Ugovor o poslovnoj suradnji, jer tužitelj nije ispunio svoje ugovorne obveze, ako mu je zbog takvog postupanja tužitelja nastala šteta.

Stoga je tužbeni zahtjev za naknadu štete u vidu izgubljene dobiti u iznosu od 60.000.000,00 kn s zateznim kamatama valjalo u cijelosti odbiti kao neosnovan.

Sud je odbio izvesti dokaze saslušanjem svjedoka Petra Marića, Ozrena Matijaševića, Borislava Brkića, Anite Oreč i Svemira Kalimića, jer su sve odlučne sporne činjenice bile dovoljno raspravljene i utvrđene iz već izvedenih dokaza, slijedom čega je izvođenje daljnjih dokaza bilo nepotrebno.

S obzirom da je utvrđeno da ne postoji pravna osnova tužbenog zahtjeva za naknadu štete, sud je odbio izvesti dokaz financijskim vještačenjem, jer je isto predloženo od strane tužitelja radi utvrđenja iznosa naknade štete koji bi mu pripadao.

Tužitelj, budući da je izgubio parnicu, nema pravo na naknadu troškova parničnog postupka, a dužan je iste nadoknaditi tuženiku (čl. 154. st. 1. ZPP-a).

Tuženik ima pravo na naknadu troška odgovora na tužbu u iznosu od zahtijevanom iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 8/1 i Tbr. 42 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika /Narodne novine, broj: 142/2012., 103/2014., 118/2014., dalje u tekstu: OT/), za ročište od 12. srpnja 2012. u zahtijevanom iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a),

za podnesak od 30. rujna 2012. u iznosu od 54.687,50 kn (25% od 218.720,00 kn, sukladno VPS-u iznosu od 60.000.000,00 kn i Tbr. 8/3 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 31. listopada 2012. u zahtijevanom iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za podnesak od 4. studenog 2012. u iznosu od 54.687,50 kn (25% od 218.720,00 kn, sukladno Tbr. 8/3 i Tbr. 42 OT-a), a ročište od 6. veljače 2013. u zahtijevanom iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 20. lipnja 2013. u zahtijevanom iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 21. studenog 2013. u zahtijevanom iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 3. travnja 2014. u zahtijevanom iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za podnesak od 7. svibnja 2014. u iznosu od 54.687,50 kn (25% od 218.720,00 kn, sukladno Tbr. 8/3 i Tbr. 42 OT-a), za podnesak od 29. travnja 2015. u iznosu od 54.687,50 kn (25% od 218.720,00 kn, sukladno Tbr. 8/3 i Tbr. 42 OT-a), za podnesak od 21. listopada 2015. u iznosu od 54.687,50 kn (25% od 218.720,00 kn, sukladno Tbr. 8/3 i Tbr. 42 OT-a), za podnesak od 15. ožujka 2016. u zahtijevanom iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 8/1 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 6. lipnja 2016. u zahtijevanom iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za podnesak od 6. rujna 2016. u zahtijevanom iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 8/1 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 6. travnja 2017. u zahtijevanom iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 24. svibnja 2017. u zahtijevanom iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 29. siječnja 2018. u zahtijevanom iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za plaćene predujmove za provođenje financijskog vještačenja u ukupnom iznosu od 8.500,00 kn i za plaćenu sudsku pristojbu za odgovor na tužbu u iznosu od 2.500,00 kn (Tbr. 1/2 Tarife sudskih pristojbi sadržane u Zakonu o sudskim pristojbama /Narodne novine, broj: 74/1995., 57/1996., 137/2002., 125/2011., 112/2012., 157/2013., dalje u tekstu: ZSP/), dakle, ukupno mu pripada 1.909.437,50 kn.

Tuženiku nije priznat trošak sastava podneska od 13. srpnja 2012., jer u istom ponavlja navode koje je već iznio u odgovoru na tužbu, niti podneska od 19. lipnja 2013., jer je isti predan na ročištu održanom 20. lipnja 2013. pa je i sadržaj tog podneska mogao biti iznijet usmeno na zapisnik, niti podneska od 19. studenog 2013., jer je navedeni podnesak predan na ročištu održanom 21. studenog 2013., niti podneska od 4. travnja 2014., jer u istom ponavlja već iznijete navode te daje osobnu ocjenu iskaza saslušanih svjedoka, što nije zadatak stranke, već suda, niti podneska od 21. rujna 2015., jer u istom ponavlja već iznijete navode te predlaže što skorije određivanje ročišta, a određivanje ročišta ne ovisi o nahodanju stranke, već o raspoloživosti slobodnih termina, redosljedu formiranja spisa i njegovoj hitnosti, niti podneska od 1. listopada 2015., jer istim isključivo obavještava sud da je prethodni podnesak dostavio protivnoj stranci, niti podneska od 10. studenog 2015., jer u istom isključivo daje očitovanje na tužiteljevo protivljenje osobi financijskog vještaka koju je predložio tuženik, niti podneska od 18. studenog 2015., jer istim isključivo obavještava sud u uplati predujma za financijsko vještačenje, niti podneska od 2. veljače 2016., jer u istom ponavlja već iznijete navode, niti podneska od 3. lipnja 2016., jer se istim daje odgovor na žalbu umješača protiv rješenja kojim je odbijeno njegovo miješanje na strani tužitelja, niti podnesaka od 5. listopada 2016., 13. prosinca 2016., 5. travnja 2016. i 1. prosinca 2017., jer u istima ponavlja već iznijete navode te u podnesku od 13. prosinca 2016. daje svoju ocjenu iskaza svjedoka, što nije njegov zadatak, već zadatak suda, slijedom čega navedeni podnesci, niti troškovi koji su njihovim sastavljanjem nastali, nisu bili potrebni za vođenje predmetne parnice, u smislu odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a.

Za podneske od 30. rujna 2012., 4. studenog 2012., 7. svibnja 2014., 29. travnja 2015. i 21. listopada 2015. tuženiku nije priznat trošak u zahtijevanim iznosima od po 125.000,00 kn, već u iznosima od po 54.687,50 kn, jer ti podnesci sadržajni nisu podnesci za koje se

nagrada odvjetniku odmjerava sukladno odredbi Tbr. 8/1 OT-a, već sukladno odredbi Tbr. 8/3 OT-a.

Stoga je preko iznosa od 1.909.437,50 kn do zahtijevanog iznosa od 4.011.000,00 kn, za iznos od 2.101.562,50 kn, zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka valjalo odbiti kao neosnovan.

Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 23. veljače 2018.

Sutkinja:
Ivana Manestar, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 8 dana od dana kada se smatra da je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 8 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), koja se podnosi putem ovog suda u dva primjerka za sud i u jednom primjerku za svaku protivnu stranku.

Za točnost otpisanka - ovj. službenik

Petra Komučar

